

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/76/2016
Identifikačné číslo spisu:	2512200535
Dátum vydania rozhodnutia:	07.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Šramková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2512200535.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa B. I., bytom N., zastúpeného JUDr. Milanom Rojčekom, advokátom, so sídlom v Žiline, Sládkovičova č. 9, proti odporkyni R. I., bytom N., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Lányiová, s. r. o., so sídlom v Hlohovci, Nám. Sv. Michala č. 11, o rozvod manželstva a o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode k maloletej I. I., nar. XX. apríla XXXX, zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Kysucké Nové Mesto, vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 9 P 11/2012, na dovolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 13. januára 2016 sp. zn. 25 CoP 56/2015 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .
Odporkyni sa trovy dovolacieho konania nepriznávajú.

Odôvodnenie

Okresný súd Piešťany uznesením zo 14. októbra 2015 č. k. 9 P 11/2012-617 nepreniesol miestnu príslušnosť na Okresný súd Žilina. Navrhovateľ návrhom z 29. januára 2015, doručeným súdu 2. februára 2015 navrhol preniesť miestnu príslušnosť veci na Okresný súd Žilina. Návrh odôvodnil tým, že maloletá býva v Kysuckom Novom Meste, kde sa trvalo zdržuje, vykonáva povinnú školskú dochádzku, ako aj tým, že Okresný súd Žilina v konaní sp. zn. 37 P 203/2012 rozhodoval 21. mája 2012 o návrhu otca na vydanie predbežného opatrenia, 21. marca 2014 o návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia a 24. apríla 2004 rozhodol aj vo veci úpravy práv a povinností k maloletej I.. Súd prvého stupňa rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ sa v predmetnom konaní domáhal rozvodu manželstva uzatvoreného s odporkyňou a úpravy práv a povinností rodičov k maloletej I. na čas po rozvode manželstva. Rozsudkom z 2. apríla 2014 č. k. 9 P 11/2012-473 súd manželstvo rodičov maloletej I. rozviedol, maloletú I. zveril do osobnej starostlivosti otca a matku zaviazal k povinnosti platiť výživné na maloletú vo výške 100 Eur mesačne. Rozsudok nadobudol právoplatnosť v časti výroku o rozvode manželstva 3. júla 2015, v častiach zverenia, určenia výživného a úpravy styku bol na základe odvolania odporkyne uznesením Krajského súdu v Trnave zo 17. decembra 2014 sp. zn. 11 CoP 76/2014 rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Poukázal na to, že konanie v predmetnej veci začalo 23. januára 2012, kedy maloletá a jej rodičia ešte žili v spoločnej

domácnosti na adrese N.. Navrhovateľ sa spolu s maloletou odsťahoval zo spoločnej domácnosti 9. mája 2012. Okresný súd Žilina rozsudkom z 24. apríla 2014 č. k. 37 P 203/2012-284, právoplatným 2. mája 2014 schválil rodičovskú dohodu, ktorou sa upravili rodičovské práva a povinnosti na čas do rozvodu k maloletej tak, že táto sa zverila do osobnej starostlivosti otca, obaja rodičia ju budú zastupovať a spravovať jej majetok, matka je povinná prispievať na jej výživu sumou 100 Eur mesačne a touto dohodou bol dohodnutý aj styk matky s maloletou. S konaním o rozvod manželstva je zo zákona spojené konanie o úpravu pomerov manželov k maloletým deťom pochádzajúcim z ich manželstva (§ 89 O. s. p.) a pre celé konanie je výlučná miestna príslušnosť podľa § 88 ods. 1 písm. a/ O. s. p. V danom prípade bola výlučná miestna príslušnosť Okresného súdu Piešťany v tomto konaní založená miestom, kde mali manželia posledné spoločné bydlisko (N.), kde zároveň v čase začatia konania bývali. Skutočnosť, že maloletá sa po začatí konania presťahovala do územného obvodu iného súdu, nemožno považovať za zmenu okolností zakladajúcej miestnu príslušnosť tohto konania.

Krajský súd v Trnave na odvolanie navrhovateľa uznesením z 13. januára 2016 sp. zn. 25 CoP 56/2015 rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Poukázal na to, že konanie o rozvod manželstva je zo zákona spojené s konaním o úprave pomerov manželov k maloletým deťom z ich manželstva na čas po rozvode (§ 113 ods. 1 O. s. p.). Výlučnú miestnu príslušnosť i pre túto časť predmetu konania tak určuje § 88 ods. 1 písm. a/ O. s. p. Podstata osobitnej miestnej príslušnosti výlučne spočíva v tom, že zákonné ustanovenie taxatívnym spôsobom vypočítava konania a uvádza pri každom z nich súd, ktorý je miestne príslušný na konanie. Výlučnosť spočíva v tom, že žiaden iný súd, okrem toho, ktorý je stanovený v zákone, nie je príslušný na konanie. Navrhovateľ teda musí rešpektovať, že návrh na začatie konania musí podať na súd uvedený v zákone, ktorý vec prejedná. Akonáhle je potom právomoc súdu pre dané konanie raz určená podľa § 88 písm. a/ O. s. p., zostáva tento súd naďalej príslušným, aj keby sa zmenili podmienky, ktoré rozhodli o jeho príslušnosti (§ 11 ods. 1 O. s. p.). S konaním o rozvod je spojené i konanie o úprave pomerov manželov k maloletým deťom z ich manželstva na čas po rozvode, ktoré konanie je konaním vo veci starostlivosti o maloleté deti, pričom i pre prípad, že súd právoplatne rozhodne o rozvode, jeho príslušnosť naďalej trvá i na rozhodovaní o úprave práv pomerov manželov k maloletým deťom z ich manželstva na čas po rozvode ich manželstva. Poukázal tiež na čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, v zmysle ktorého nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi. Všeobecná miestna príslušnosť súdu, ktorý má vec prejednať je zásadou základnou a prípadná delegácia veci inému súdu je len výnimkou z tejto zásady, ktorú je vždy potrebné vykladať reštriktívne. Podľa ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov možno podľa § 177 ods. 2 O. s. p. preniesť príslušnosť súdu, ak sa zmenili okolnosti, podľa ktorých sa posudzuje príslušnosť, a za súčasného splnenia ďalšej podmienky, že je to v záujme maloletého dieťaťa. Nemôže byť v záujme maloletého dieťaťa preniesť príslušnosť v čase, keď vec môže ľahšie a rýchlejšie rozhodnúť na základe doterajších výsledkov konania súd dosiaľ príslušný.

Proti tomuto rozhodnutiu podal dovolanie navrhovateľ. Žiadal aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie krajského súdu a vzhľadom na to, že vo veci rozhodovali nepríslušné súdy, aby zrušil aj uznesenie okresného súdu. Dovolateľ prípustnosť dovolania zakladal na § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p., že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 (konkrétne § 237 písm. f/ O. s. p.), rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) a konanie je postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Poukázal na to, že z uznesenia odvolacieho súdu zistil, že k jeho odvolaniu sa vyjadrila odporkyňa. Prvostupňový súd mal povinnosť toto vyjadrenie zaslať navrhovateľovi (jeho zástupcovi) na prípadné zaujatie stanoviska, čo prvostupňový súd neurobil a túto vadu neodstránil ani odvolací súd. Z uznesenia odvolacieho súdu, ktorý citoval z tohto vyjadrenia odporkyne sa prekvapujúco dozvedel o nových tvrdeniach odporkyne, o ktorých nemal žiadnu vedomosť a to najmä o jej účelových tvrdeniach, že maloletá I. chce zostať s ňou. Správanie sa, viackrát prejavená vôľa maloletej I. nezodpovedá tomu, že by chcela vôbec bývať a zostať s matkou. Má za to, že týmto postupom oba konajúce súdy navrhovateľovi odňali právo konať pred súdom a nedali mu ani len reálnu možnosť dostatočne sa pripraviť na zaujatie stanoviska k vyjadreniu odporkyne a k jej novým a hlavne nepravdivým tvrdeniam. Poukázal tiež na svoju námietku v odvolaní, že vo veci rozhodoval nepríslušný súd. Prvostupňový súd a ani odvolací súd neboli oprávnené rozhodovať o prenesení príslušnosti na Okresný súd v Žiline. O prikázaní veci mal rozhodnúť súd, ktorý je najbližšie spoločne nadriadený príslušnému súdu a súdu, ktorému sa má vec prikázať. Navrhovateľ sa s maloletou I. odsťahoval od odporkyne po tom, čo ich

oboch vyhodila zo spoločného bývania. Maloletá I. trvale už 4 roky býva v obvode Okresného súdu v Žiline, kde má novú rodinu, chodí do školy, navštevuje záujmové krúžky, má tu svojich priateľov a tiež sídlo kolízneho opatrovníka. Všetky právoplatné rozhodnutia, ktoré sa jej týkajú vydal Okresný súd v Žiline a boli potvrdené Krajským súdom v Žiline. Je toho názoru, že je v záujme maloletej preniesť príslušnosť na Okresný súd v Žiline. Namietal tiež, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa je vydané predčasne, je nepreskúmateľné a nie je riadne odôvodnené, nakoľko súd nedal odpovede na základné námietky navrhovateľa.

Odporkyňa sa k dovolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas navrhovateľ (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. V súlade s povahou dovolacieho konania a tiež výnimočnosťou dovolania tento mimoriadny opravný prostriedok nielenže nie je v Občianskom súdnom poriadku normatívne upravený ako „ďalšie odvolanie“, ale ani nesmie byť (súdmi, účastníkmi) vnímaný ako „skryté odvolanie“. Zo zásadne odlišnej povahy a účelu riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov vyplýva nevyhnutnosť zásadne odlišných prístupov a postojov súdu pri aplikácii ustanovení zákona upravujúcich prípustnosť odvolania a dovolania. Pokiaľ by sa v praxi napriek tomu nedostatočne zohľadňovala mimoriadna podstata dovolania a pokiaľ by sa pri posudzovaní jeho procesnej prípustnosti v prípadoch prejednávaných dovolacím súdom vyskytovali také pristupy, interpretačné náhľady a právne postoje, ktoré sú inak typické pri skúmaní prípustnosti riadnych opravných prostriedkov, a v dôsledku toho by sa v konaní o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku zohľadňoval účel a cieľ typicky sledovaný riadnymi opravnými prostriedkami, mohlo by to viesť až k možnosti deformovaného nazerania na dovolanie a dovolacie konanie ako celok; takéto nazeranie by sa dostávalo do rozporu s jedným zo základných a ťažiskových princípov právneho štátu - princípom právnej istoty. Dovolací súd musí tejto možnosti predchádzať dôsledným rešpektovaním podstaty a výnimočnej povahy dovolania.

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), riadne právne zastúpený (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. účastník konania môže dovolaním napadnúť iba právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd uznesením. Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky vyššie uvedených uznesení, preto dovolanie podľa § 239 O. s. p. nie je prípustné.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. (§ 242 ods. 1 O. s. p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie netrpí niektorou z nich. V zmysle § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľ vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietal a tieto nezistil ani dovolací súd.

Dovolateľ tvrdil, že konanie súdu je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Z obsahu dovolania vyplýva, že vyjadrenie odporkyne k jeho odvolaniu prvostupňový súd jeho právnomu zástupcovi nezaslal na prípadné zaujatie stanoviska a túto vadu neodstránil ani odvolací súd, namietal, že rozhodnutie krajského súdu, ale aj súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené, lebo sa v rozhodnutí nevyporiadal s odvolacími argumentmi, najmä s tým, že vo veci prvostupňový súd a ani odvolací súd neboli oprávnené rozhodovať o prenesení príslušnosti na Okresný súd v Žiline, o prikázaní veci mal rozhodnúť súd, ktorý je najbližšie spoločne nadriadený príslušnému súdu a súdu, ktorému sa má vec prikázať. Týmto postupom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priechiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania (napríklad právo zúčastniť sa pojednávania, vyjadrovať sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, podávať návrhy).

V predmetnom konaní sa navrhovateľ návrhom z 23. januára 2012 domáhal rozvodu manželstva s odporkyňou a úpravy práv a povinností rodičov k maloletej I. pochádzajúcej z manželstva. Manželstvo účastníkov rozsudkom Okresného súdu Piešťany z 2. apríla 2014 č. k. 9 P 11/2012-473 rozviedol a rozhodol aj o úprave práv a povinností rodičov k maloletej. Rozhodnutie o rozvode manželstva účastníkov konania sa stalo právoplatné 3. júla 2014. Na základe odvolania odporkyne voči výrokom vyššie uvedeného rozsudku o právach a povinnostiach rodičov k maloletej Krajský súd v Trnave uznesením zo 17. decembra 2014 v napadnutých častiach zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie.

Z obsahu návrhu je preto nesporné, že v konaní ide o rozvod manželstva a s týmto konaním aj spojené konanie o úpravu pomerov manželov k maloletým deťom z ich manželstva na čas po rozvode.

Navrhovateľ návrhom z 29. januára 2015, doručeným súdu 2. februára 2015 žiadal o prenesenie príslušnosti na iný súd podľa § 177 ods. 2 O. s. p. Okresný súd návrhu nevyhovel, krajský súd na odvolanie navrhovateľa rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.

Navrhovateľ namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že odporkyňa k jeho odvolaniu voči uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým súd návrhu o prenesenie príslušnosti nevyhovel, podala k jeho odvolaniu vyjadrenie, ktoré mu súd (jeho právnomu zástupcovi) nezaslal na vyjadrenie.

V zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo a verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávisle a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhoduje o jeho občianskych právach a záväzkoch.

V zmysle článku 6 ods. 1 dohovoru jednou zo všeobecných záruk spravodlivého prejednania vecí pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Tento princíp je jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania a vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť jej protistrane.

Koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť predložiť nielen všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa pred ním. Požiadavka, aby procesné strany v konaní mali možnosť dozvedieť sa a vyjadriť sa ku všetkým zhromaždeným dôkazom alebo k stanoviskám pripojeným v spise, sa aplikuje aj na odvolacie konanie.

Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej

republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia.

Konanie o prenesení príslušnosti je konaním, ktoré, ak takýto návrh podá niektorý z účastníkov konania, iným konaním v rámci konania vo veci samej. Nie je samostatným predmetom konania vo veci samej a nestávajú sa ním ani podaním odvolania smerujúceho len proti rozhodnutiu o takomto návrhu. Navrhovateľ podal návrh na prenesenie príslušnosti podľa § 177 ods. 2 O. s. p. Súd prvého stupňa tomuto návrhu nevyhovel. Navrhovateľ voči tomuto rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal odvolanie, ku ktorému odvolaniu sa vyjadrila odporkyňa. Odporkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žiadala rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdiť a podľa obsahu tohto vyjadrenia v ďalšom udáva argumenty vo veci a to k prípadnému zvereniu dieťaťa do starostlivosti niektorého z účastníkov konania. Pokiaľ ide o rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva uvedeného vyššie, toto sa týka prípadných vyjadrení vo veci samej a nie k iným konaniam, v tomto prípade ku konaniu o návrhu na prenesenie príslušnosti podľa § 177 ods. 2 O. s. p. Odporkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu neuviedla ani právnu a ani skutkovú argumentáciu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa. Ak uviedla nejakú argumentáciu, tak sa týkala veci samej. Postupom súdu, tým, že nebolo navrhovateľovi toto vyjadrenie k jeho odvolaniu zaslané nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Z argumentácie v dovolaní vyplýva, že navrhovateľ poukazoval na to, že nemal možnosť sa vyjadriť práve k týmto argumentom, teda k argumentom vo veci samej. V danom prípade vo veci samej sa bude ďalej konať a navrhovateľ má priestor na vyžiadanie si uvedeného vyjadrenia odporkyne, ako sa aj k nemu vyjadriť, prípadne predložiť dôkazy a pod.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k príslušnosti súdu v predmetnom konaní poukazuje na to, že podľa § 88 ods. 1 písm. a/ O. s. p. namiesto všeobecného súdu odporcu je na konanie príslušný súd, v obvode ktorého mali manželia posledné spoločné bydlisko v Slovenskej republike, ak ide o rozvod, neplatnosť manželstva alebo o určenie, či tu manželstvo je alebo nie je, ak býva v obvode tohto súdu aspoň jeden z manželov; ak nie je takýto súd, je príslušný všeobecný súd odporcu, a ak nie je ani taký súd, všeobecný súd navrhovateľa.

Podľa § 113 ods. 1 O. s. p. s konaním o rozvod manželstva je spojené konanie o úpravu pomerov manželov k maloletým deťom z ich manželstva na čas po rozvode a o určenie otcovstva, s ktorým je spojené konanie o úprave pomerov manželov k maloletým deťom pochádzajúcich z manželstva na čas po rozvode.

Vzhľadom na uvedené vyššie je miestna príslušnosť súdu v konaní uvedenom v § 88 ods. 1 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 113 ods. 2 O. s. p. pre prejednanie takéhoto návrhu určená zákonom, teda ide o výlučnú miestnu príslušnosť.

Navrhovateľ návrhom z 29. januára 2015, doručeným súdu 2. februára 2015 žiadal o prenesenie príslušnosti na iný súd podľa § 177 ods. 2 O. s. p.

Podľa § 177 ods. 2 O. s. p. ak sa zmenia okolnosti, podľa ktorých sa posudzuje príslušnosť, môže príslušný súd preniesť svoju príslušnosť na iný súd, ak je to v záujme maloletého. Ak tento súd nesúhlasí s prenesením príslušnosti, rozhodne jeho nadriadený súd.

V súvislosti s príslušnosťou súdu s prihliadnutím na § 113 ods. 1 O. s. p., s konaním o rozvod manželstva je spojené konanie o úpravu pomerov manželov k maloletým deťom z ich manželstva na čas po rozvode.

Miestna príslušnosť, pokiaľ ide o rozvod manželstva sa riadi § 88 ods. 1 písm. a/ O. s. p., podľa ktorého miestne príslušný súd, v obvode ktorého mali manželia posledné spoločné bydlisko v Slovenskej republike, ak ide o rozvod, neplatnosť manželstva alebo o určenie, či tu manželstvo je alebo nie je, ak býva v obvode tohto súdu aspoň jeden z manželov; ak nie je takýto súd, je príslušný všeobecný súd odporcu, a ak nie je ani taký súd, všeobecný súd navrhovateľa.

Teda ak súd upravuje práva a povinnosti manželov k maloletým deťom v rozvodovom konaní, miestna príslušnosť sa riadi miestnou príslušnosťou pre rozvod manželstva. Tá zostáva zachovaná aj vtedy, ak v dôsledku odvolania zruší odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa iba v časti týkajúcej sa úpravy práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode. Hoci výrok o rozvode manželstva

nadobudol právoplatnosť, v takomto prípade prenesenie príslušnosti podľa § 177 ods. 2 neprichádza do úvahy (vysvetlivky OSP Jaroslav Krajčo, Daniela Sučanská Agnesa Čierna, Ondrej Krajčo).

Táto skutočnosť vyplýva aj z § 88 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ktorý určuje príslušnosť vo veciach starostlivosti o maloletých (v obvode ktorého má maloletý na základe dohody rodičov alebo rozhodnutia súdu, prípadne iných rozhodujúcich skutočností svoje bydlisko, ak ide o vec starostlivosti o maloletých, konanie o osvojiteľnosti, o osvojenie alebo o povolenie uzavrieť manželstvo maloletému). Akonáhle je príslušnosť súdu raz určená, zostáva tento súd naďalej príslušným, aj keby sa zmenili podmienky, ktoré rozhodli o jeho príslušnosti. Ku zmene môže dôjsť postupom podľa § 177, ods. 2, veta prvá O. s. p. a ak nedôjde k tomuto postupu, zostáva súd, raz čo do miestnej príslušnosti určený, i naďalej súdom, i keď maloletý zmení bydlisko alebo nastanú iné rozhodujúce skutočnosti. Iba takouto úpravou je možné zaručiť, aby všetky významné opatrenia, dotýkajúce sa maloletých detí, boli sústredené v jednom spise.

Konanie o maloletých deťoch má určité zvláštnosti, ktoré vyplývajú z povahy predmetu konania a osnova Občianskeho súdneho poriadku preto tieto zvláštnosti upravuje ako výnimky k ostatným ustanoveniam uvedeným v predchádzajúcich hlavách Občianskeho súdneho poriadku. Tieto ustanovenia sledujú, aby právne vzťahy maloletých boli v plnom súlade so záujmom spoločnosti na výchove mladej generácie a tiež v súlade so záujmom maloletých. Ustanovenia piatej hlavy (§§ 176 až 181 O. s. p.) sa vzťahujú predovšetkým na tie prípady, keď súd sústavne vykonáva opatrenia týkajúce sa starostlivosti o maloletých. Konanie v týchto prípadoch trvá dlhší čas, často aj roky, ak trvajú podmienky pre osobitnú súdnu ochranu maloletého a preto osnova pripúšťa aj možnosť prenesenia príslušnosti ako výnimku zo zásady, že príslušnosť trvá až do konca konania.

V predmetnom konaní bola určená miestna príslušnosť podľa § 88 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a nie podľa § 88 ods. 1 písm. c/ O. s. p., preto sa na miestnu príslušnosť určenú podľa § 88 ods. 1 písm. a/ O. s. p. nevzťahujú ustanovenia piatej hlavy O. s. p. (§§ 176 až 181 O. s. p.).

Navrhovateľ ďalej namietal, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, lebo vo veci rozhodol nepríslušný súd (o návrhu na prenesenie príslušnosti podľa § 177 ods. 2 O. s. p. - pozn. NS SR), prvostupňový súd a ani odvolací súd neboli oprávnené o návrhu na prenesenie príslušnosti na Okresný súd Žilina rozhodovať.

Podľa § 177 ods. 2 O. s. p. ak sa zmenia okolnosti, podľa ktorých sa posudzuje príslušnosť, môže príslušný súd preniesť svoju príslušnosť na iný súd, ak je to v záujme maloletého. Ak tento súd nesúhlasí s prenesením príslušnosti, rozhodne jeho nadriadený súd.

Z uvedenej citácie zákonného ustanovenia vyplýva, že o návrhu na prenesenie príslušnosti rozhoduje ten súd, ktorý je príslušným súdom. V danom prípade príslušným súdom bol Okresný súd Piešťany, preto o návrhu otca rozhodoval.

V tejto súvislosti poukazuje na to, že navrhovateľ si zrejme neuvedomil, že v predmetnom konaní nepodal návrh podľa § 12 ods. 2 O. s. p. (vec možno prikázať inému súdu toho istého stupňa aj z dôvodu vhodnosti), v ktorom prípade o takomto návrhu v zmysle § 12 ods. 3 O. s. p. o prikázaní veci rozhoduje súd, ktorý je najbližšie spoločne nadriadený príslušnému súdu a súdu, ktorému sa vec má prikázať.

Súdy ani týmto postupom neodňali navrhovateľovi možnosť konať pred súdom.

Navrhovateľ tiež namietal, že rozhodnutia oboch súdov sú vydané predčasne, nepreskúmateľné a nie sú riadne odôvodnené, nakoľko súd nedal odpoveď na základné námietky navrhovateľa.

K námietkam navrhovateľa týkajúcich sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (nepreskúmateľnosť), treba uviesť, že nie každá procesná nesprávnosť, ku ktorej dôjde v priebehu občianskeho súdneho konania, je relevantná z hľadiska procesnej prípustnosti dovolania. S niektorými najzávažnejšími, taxatívne vymenovanými procesnými vadami, ktoré zakladajú zmätočnosť, spája Občiansky súdny poriadok priamo prípustnosť dovolania (viď § 237 ods. 1 O. s. p.); vady tejto povahy sú zároveň aj prípustným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.). Niektorým vadám inej procesnej povahy majúcom za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (tzv. iným vadám konania) pripisuje Občiansky súdny poriadok význam v tom zmysle, že ich považuje za relevantný dovolací dôvod (viď ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorý možno uplatniť v dovolaní, ale len pokiaľ je procesne prípustné.

Na rokovaní občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné

vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku."

Vychádzajúc z uvedeného Stanoviska o zmätočnosť v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. ide iba vtedy, keď je dôsledkom procesného postupu, ktorý je nesprávny v tom zmysle, že pri ňom nebola zachovaná právnym poriadkom stanovená procedúra pojednania veci. Nie každá nesprávnosť, ku ktorej dôjde v občianskom súdnom konaní, je ale procesnou vadou (vadou procedúry pojednania veci), prípadne procesnou vadou dosahujúcou (až) intenzitu, ktorú považuje za relevantnú uvedené ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku.

Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, III. ÚS 551/2012, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 196/2014, I. ÚS 287/2014, I. ÚS 606/2014, I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015.

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v pojednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

Ústavný súd Slovenskej republiky už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak zo strany súdu došlo k takej interpretácii a aplikácii právnej normy, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Odôvodnenie rozhodnutia je obsahovou náležitosťou písomného vyhotovenia rozhodnutia, ktoré má v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. stručne, jasne, výstižne a presvedčivo uviesť, čoho a z akých dôvodov sa navrhovateľ domáhal, ako sa vyjadril odporca, a vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval súd za (ne)preukázané, z ktorých dôkazov (ne)vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil.

Vtedy, keď sudca (senát) v písomnej forme vyhotovuje rozhodnutie a na základe doterajších výsledkov konania zvažuje, čo, akým spôsobom a v akom vecnom slede zaradí do jeho textu, už vec neprejednáva. Účastník konania sa nezúčastňuje na tvorbe písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu. Občiansky súdny poriadok mu priznáva možnosť realizácie procesných oprávnení pred vydaním písomného vyhotovenia rozhodnutia a po vydaní písomného vyhotovenia rozhodnutia. To, čo súd napokon zaradí do písomného vyhotovenia rozhodnutia a akým spôsobom alebo v akom rozsahu v ňom odôvodní svoje skutkové a právne závery, je však - v rámci limitov daných platnou právnou úpravou - výlučne iba vecou súdu.

Proti tomu, čo účastník v rozhodnutí súdu považuje za nesprávne, nespravodlivé, nezodpovedajúce zákonu, má možnosť sa brániť, a to aj vtedy, keď zastáva názor, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia je nedostatočné, nevýstižné, nepresvedčivé alebo neúplné. Pokiaľ sa totiž účastník nazdáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia je nepreskúmateľné, má v plnom rozsahu zachované právo namietať túto nesprávnosť v procesne prípustnom oprávnom prostriedku. Pritom však treba mať na zreteli, že skutočnosť, že súd svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočne, bez ďalšieho neodníma účastníkovi konania možnosť pred súdom konať (pokiaľ nejde o taký prípad, v ktorom písomné vyhotovenie rozhodnutia nebude obsahovať ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu). Ako je konštatované v závere citovaného Stanoviska, „V súlade s právnymi závermi vyjadrenými v rozhodnutiach EŠLP môže však o takýto výnimočný prípad ísť len vtedy, keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky (až) vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém" alebo vady „zásadnej, hrubej a podstatnej", prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu". Len v takomto výnimočnom prípade môže uvedená okolnosť

zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo len takto charakterizovaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutia môže intenzitou svojich právnych dôsledkov prekročiť rámec tzv. inej vady, v tomto ustanovení Občianskeho súdneho poriadku neuvedenej".

Prihliadajúc na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvého stupňa) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., a preto ho možno považovať za preskúmateľné. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (1/ čoho sa navrhovateľa domáha a z akých dôvodov, 2/ aké je stanovisko odporcu k návrhu, 3/ aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, 4/ aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), 5/ aké právne normy na vec aplikoval, 6/ ako tieto normy vyložil, 7/ ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, 8/ aké právne závery vyplývajú vo vzťahu k podanému návrhu), súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa naplňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. Odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 2 O. s. p. Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu, pre zdôraznenie jeho správnosti poukázal na uvedené skutočnosti. Vysporiadal sa aj s odvolacími námietkami navrhovateľa.

Obsah rozhodnutí nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila (ako výnimka) druhá veta Stanoviska prijatého Občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3. decembra 2015.

Najvyšší súd preto uzatvára, že i keby dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prípadne nepreskúmateľné, nemohlo by to založiť prípustnosť dovolania navrhovateľa.

Dovolateľ vo svojom dovolaní ďalej namietal, že konanie je postihnuté inou vadou následkom nesprávneho rozhodnutia vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

V súvislosti s námietkou dovolateľa, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Z obsahu dovolania vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou nesprávneho právneho posúdenia (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Pri posudzovaní, či rozhodnutia nižších súdov sú (ne)preskúmateľné (teda či boli splnené parametre zákona na odôvodnenie rozsudku - § 157 ods. 2 O. s. p.), dovolací súd však neposudzuje správnosť prijatých právnych záverov nižších súdov. Z a odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek navrhovateľa. Tým ale nemohlo dôjsť k porušeniu práva navrhovateľa na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž - ako už bolo

spomenuté - nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu otázky dôvodnosti a opodstatnenosti dovolania (t. j. danosti dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), pokiaľ nedospeje k záveru, že dovolanie je procesne prípustné. V prejednávanej veci pri skúmaní otázky prípustnosti dovolania bolo zistené, že tento opravný prostriedok navrhovateľa nesmeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustný (nie je podaný proti žiadnemu z rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p., v dovolacom konaní nevyšli najavo procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. a nepreukázala sa navrhovateľom tvrdená existencia procesnej vady uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p.).

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom (rovnako ako tzv. iná vada konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. - nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Z podaného vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky za opísaného stavu veci nemohol (nesmel) v dovolacom konaní postúpiť do ďalšieho štádia prieskumu a podrobiť skúmaniu správnosť právnych záverov odvolacieho súdu, ani vecne riešiť to, či konanie nie je postihnuté tzv. inými vadami konania a či tieto prípadne mali za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Po zistení procesnej neprípustnosti dovolania má Najvyšší súd Slovenskej republiky povinnosť takéto dovolanie bez ďalšieho odmietnuť (§ 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.); nemá možnosť zaoberať sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovení § 239 O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z vád uvedenou v § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní procesne úspešnej odporkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd však odporkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na uloženie tejto povinnosti (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.